

TĚLOVÝCHOVNÁ JEDNOTA
KOTVA BRANÍK

1/1986

CESTOU

a ŘEKOU

O B S A H :

- 1.) Sport a tělovýchova po XVII. sjezdu KSČ
- 2.) Informace k oslavám 60. výročí založení naší tělovýchovné jednoty.
- 3.) Vzkaz od "matky řek".
- 4.) Pamětníci vzpomínají na Valšovky.
- 5.) Nekrolog
- 6.) Znáte Pivoňské hory?
- 7.) Zimní turistika na vodě
- 8.) Znáte Slavonice?
- 9.) Na řeku 2x rekreačně
- 10.) Výsledky Klubáku.

Cestou a řekou č. 1/86

Vydává TJ Kotva Braník, U ledáren 55, Praha 4.

Sport a tělovýchova na 17.sjezdu KSČ.

V usnesení XVII. sjezdu Komunistické strany Československa.

/ Hlavní směry hospodářského a sociálního rozvoje ČSSR na léta 1986- 1990 a výhled do roku 2000./

X. R o z v o j ž í v o t n í ú r o v n ě.

Soustavnou pozornost věnovat rozvoji tělesné výchovy, sportu a rekreace jako důležitých předpokladů zdravého vývoje obyvatelstva. Zejména zvyšovat péči o masovou tělesnou výchovu a turistiku a k tomu zajistit jednotný koordinovaný přístup všech složek, jejichž činnost se podílí na rozvoji tělesné výchovy. Vytvářet podmínky k vyššímu využívání sportovišť včetně školských zařízení pro rozvoj masové tělesné výchovy.

Přednostně rozvíjet ty sportovní činnosti a odvětví, které jsou méně nákladné a nevyžadují náročná zařízení. Lépe hospodařit s nemalými prostředky, které společnost věnuje na zabezpečení a rozvoj tělesné výchovy a sportu a státní sportovní reprezentace

Co nám ukládá usnesení VI.obvodní konference ČSTV
v Praze 4

2.) předsednictvo OV ČSTV, obvodním svazům ZRTV a turistiky, tělovýchovným jednotám.

- a) organizačně zajistit podmínky pro všestrannou tělovýchovnou, sportovní a turistickou činnost a pro vstup do řad ČSTV občanům Prahy 4, ustanovením nových oddílů podle zájmu obyvatel, zejména na sídlištích.
- b) vytvářet podmínky pro uspokojování zájmu občanů o masové rekreační sportování, mimo oficiální soutěže. K tomu využít všech vhodných forem organizování těchto činností v rámci odborů ZRTV i ve sportovních oddílech, ustavování družstev rekreačního sportu či všesportovních oddílů při tělovýchovných jednotách.

- c) zabezpečit dodržování zásad ekonomiky ve všech člancích obvodní organizace. V tělovýchovných jednotkách hledat a využívat nové možnosti příjmů formou sportovních a jiných služeb obyvatelstvu. Rozšiřovat takové služby, o které je zájem, jako aerobic, džesgymnastiku mládeže, veřejné školy lyžování a jiných sportů.
- d) důsledněji a iniciativněji dbát o údržbu tělovýchovných zařízení, využívat účelně plánované finanční prostředky a nenřivustit jejich nečerpání.
- e) navázat úzké, trvalé a pravidelné kontakty s organizacemi NF, občanskými výbory a školami při organizování masových sportovních a tělovýchovných akcí a podniků pro neorganizovanou mládež i dospělé. Společně organizovat bloková, uliční a podobná utkání v nenšročných sportech, odbíjené, nohejbalu, softtenisu, malé konané, stolním tenisu, atletice a všech, pro které jsou v místech podmínky. Využívat k tomu školní hřiště v odpoledních a večerních hodinách.
- f) Veškerou činnost provádět s cílevědomým, diferenciováním úsilím, zaměřeným na výchovu členů i nečlenů v duchu marxismu-leninismu a orientací na podporu politiky KSČ. V tělovýchovných jednotkách, odborech a oddílech iniciativně rozvíjet a organizovat socialistickou soutěž o titul vzorný. U mládeže zabezpečovat uceltnění jednotného výchovného systému ve spolupráci s PO SSM.

ooooo

Informace k oslavám 60. výročí založení naší
tělovýchovné jednoty.

Jak už jsme v minulých číslech *Cesba* a *řekou* oznámili, chystáme k oslavě našeho výročí několik kulturních akcí.

Budou to, už se závaznými termíny tyto akce:

- 27.9.1986 - odpoledne -o Klubáku promítání vodáckých filmů.
7.10 " - schůzka starších členů a jejich přátel se vzpo-
mínkami na začátky vodáckého oddílu.
(Od 16ti hod. v loděnici.)
15.10. " Slavnostní členšská schůze TJ k 60. výročí,
s rozdělením diplomů za věrnost a zásluhy.
/ Ve Sladkovského sále Pražského obecního
domu v 18. hod.)
6.11. " Ples k 60. výročí na Slovanském ostrově-Žofíně
Ve velkém sále ve 20 hod.
22.11. " Kulturní večer s promítáním historických filmů
prac. o loděnici s názvem : " Jak život šel."
sobota v 17. hod.

Na všechny tyto akce

zve

výbor TJ

Motto:

Řeka je víc než návab-
- řeka je poklad.Vzkoz od "Matky řek".

(všem členům, zvláště vodákům)

Před mnoha léty, kdy ve staré, dřevěné loděnici na mém pravém břehu bývalo méně lodí než lidí, zněl v okolí hlol vodáckých hlasů, pod starou línou zřivaly kytary a bylo veselo. Na zájezd byl nával a ten, kdo se nevešel, jel aspoň proti mému proudu na "Mandát." Ať pářilo slunce, nebo padaly trakaře.

Dnes tu vidím živo v kempu, ale v objektu nad ním bývá častěji ticho. Jen několik skalních se občas sejde na sluníčku, nebo v klubovně. Z "Večerů pod línou" zbyl jen jediný a i při něm se nad ohništěm sklání jen několik hlav a poslední kytarista vyluzuje smutné tóny do větví stoletého stromu.

Hříště, co většinu týdne opuštěná, se jen jednou, dvakrát zaplní. Tohle že je ten vodácký volejbal? Vždyť nič je víc na zemi než ve vzduchu. Kde jsou bojovná srdce, která dala do hry vše?

Letos teče mezi mámi břehy více vody než obvykle - zase jednou vodákům příznivý rok. Však se to - z loděnice odjíždí polo-rázdné vleky, jen hrstka opravdových vodáků z mnoha, kterým zaprášená loď na krkorce stárne, odjíždí na Vltavu, Sázavu a jiné řeky. Že by nastal soumrak vodomilů? Snad raději vysedávají u televize, u niva, nebo shání novou, zaručeně starožitnou, kredenc na chaluru?

Věřím, že je to jen chvilková slabost, že se "kotvácký národ" vzchopí a bude zase dobře. Jen odložit trochu pohodlí, zabalit kecky a tričko, nebo stan a spacák a zobouchnout za sebou domovní vrátka. Přece na ten břeh nad kempem by měl trefit každý, každého by tam mělo něco táhnout, touha ke kamarádkým setkáním, radost z pohybu na souši i na vodě.

Řekněte jin, jak budu ráda, až zas na tom kousku břehu bude veselo a jak ráda je přivítána na svých vlnách. A hned, ještě letos, když slaví to své 60. výročí, kdy se na mém břehu usídlili.

Řeka

Znáte Pivoňské hory?

Hraniční hory 1986 - tak se nazýval soubor tematických lyžařských přejezdů v zimním období 1986. Svoledně TJ Bohemians, TJ Sparta a naše TJ Kotva.

Jedním ze tří přejezdů tohoto souboru byl právě i přejezd Pivoňských hor, Haltravy a Čerchovského hřebene, uskutečněný 7 - 9. února 1986.

Vše začalo v pátek, v odpoledních hodinách, na běšáku TJ Kotva důvěrně známém Alčově nábřeží; mrzlo, až praštilo, přistavený vyhřátý autobus rozptýlil všechny naše chmury. Zamrzlá okna a příjemný pocit tepla způsobil, že se téměř nikdo neubráníl chvílkovému podřimování. Proto se zdělo, že z ráhy do Domažlic je jen malý kousek. Domažlice nás přivítaly pořádným mrazem, ale vůbec žádným sněhem. Hlavu jsme složili ve velmi pěkné ubytovně místní sokolovny.

Brzy ráno následujícího dne jsme vyrazili autobusem na start první etapy přejezdu. Mrázivé ráno, slunce jako v polární krajině, jen žádný sníh. Projeli jsme Kobězovicemi, vzhledu, na mírně se zdvihajících kopečcích sem tam bílý flíček. Ještě ani ve východišti přejezdu, v Bělé nad Redbuzou, nebylo po sněhu ani památky. Pohleďte místních obyvatel na naši skupinu s lyžemi a holeni v rukou, byly více než soucitné. Začátek přejezdu, asi 4 km, jsme kólem zamrzlého Bystřického rybníka pochodovali v lyžákách po žarzlé zemi pěkně pěšky. První sníh se objevil na stráních pod lesem, kde někteří optimisté a odvážlivci již nazuli lyže. Ti uvážlivější ještě počkali a dobře udělali. Cesta, mírně stouhající lesem byla vysněžena tak na "cizí lyže", po 1 km však při opatrném projíždění bylo již možno se pohybovat na lyžích.

Neustále stouháme a při výjezdu z lesa, na spoře zasněžené náhorní pláni pozorujeme strážní věže na hraničním hřebenu, který je dalším hřebenovým pásmem, souběžným s hřebenem Pivoňských hor. Strídavě na lyžích a pěšky sledujeme žlutou značku, která nás pásmem protíná. Sílnice u silnice od Mutěnic vede zarostlými a zasněženými zbytky vyhořelé bývalé osady Korytany, konečně na vyšší část hřebene. V pěkných lesních partiích výbornou stopou projíždíme za slunečného ale mrazivého počasí (-15°C) na rozcestí "Liščí chalupy."

Před námi se najednou objevil zalesněný a jakoby pocukrovaný nejvyšší vrchol Pivoňských hor Lysá (870m) a napravo Starý herštejn (876 m). Vzhledem k obtížnosti zalesněného terénu na Lysé jsme volili rozvolný sjezd po lesní sílnici, ke konci zledovatělé, přímo do obce Pivon. Při vstupu do obce, již opět s lyžemi v rukou, jsme narazili na rozsáhlou, dost zchátralou budovu, údajně kdysi mocného pivonského kláštera (založen Bořivojem I. v roce 1040). Klášter měl pohnutou historii; byl dobyt domažlickými husity v roce 1421, v roce 1573 zničen požárem. Jako klášter byl zrušen v roce 1785 a od té doby byl používán k hospodářským účelům, což znamenalo značnou devastaci kláštera. V areálu byl zachován a restaurován pouze raně gotický klášterní kostel. V součas-

né době má zivou význam jako velmi oblíbené rekreační středisko.

Mráz stále nepolevoval; končetiny, zejména prsty na ruce a nohu, nedostatečně prokrvované intenzivním pohybem, okamžitě zámly. Proto jsme nepohrdli službami místního hostince, kde, nanačkáni po dvou na židli, jsme využili příjezdě vytvořené místnosti ke skrovnému občerstvení. Nikomu se tak nechtělo z tepla do jiskřivého prazu; poměrně příkré stoupaní obcí Pivon (pěšky) směrem k začátku haltravského hřebene (již na lyžích) pomohlo vyrobit tolik potřebné tělesné teplo. Hřebenová jízda v mírně zvlněném, zalesněném terénu se skalnatými vrcholky na přeuzlém, navětém sněhu rychle ubíhala. Byla zpestřena občasnými výhledy na obě strany hřebene (vrcholy Malá skála s Baarovou vyhlídkou, Velká skála (852m), Škarnanka 888m, Haltrava 882m), t.j. směrem do českého vnitrozemí i přes údolí k hraničnímu hřebeni. Široká, mírně stoupající cesta v závěru hřebene nás vyvedla až na Sádok (852m) s koččnou stanicí lyžařského vleku a směrem ke Klenčí s prudce svažujícími slalomovými svahy.

Na Sádokové skále označuje černý kalich místo, připomínající prohranou chodskou rebelii. Pěkný výhled do Chodského podhůří bez sněhové pokrývky, ožářeného úrazivým slunkem, nebyl jistě pro začátek února typický.

Z vrcholu Sádku jsme se dostali mírnými sjezdy po lesních cestách, občas přetínající standardní běžecké tratě, do lyžařského střediska Čanartice, ležícího v t.zv. Klenském brance (historická obchodní cesta), v nadmořské výšce průměrně 750m. Po projetí bránou startu na lyžařském běžeckém stadionku a zasněžení nejvyššího vrcholu Čerchova (1042m), nejvyššího Česko-lesá, jsme sjeli po "uzrálém betonu" k parkovišti aut a autobusů a odtud na lyžích, buď po sněhově vysněžené, uzrálé lesní cestě, nebo pěšky po široké státní silnici, vedoucí ke Klenčí, jsme se dostali na Výhledy s nejvyšším Baarovým pomníkem, hotelem a parkovištěm. Pomník je cca 12m vysoký, byl vytvořen Ladislavem Šalounem v roce 1933. Socha byla za války ukryta a znovu odhalena v roce 1947.

Z Výhledů jsme na lyžích sešusovali po rozsáhlých polních pláních až ke Klenčí, cíli první etapy přejezdu. Zde čekající autobus nás dopravil do ubytovny v Domažlicích. Ani intenzivní mráz nás večer neodradil od prohlídky starobylých Domažlic, města s více než tisíciletou tradicí.

Vedení přejezdu nezitím rozhodlo, že vzhledem k narostlému nedostatku sněhu v oblastech České Kubice, Babylonu a Domažlic, bude zněněna plánovaná trasa druhé etapy přejezdu.

A tak místo na Čerchovském hřebeni jsme se v nedělní ráno ocitli na Špičáku. Počasí se rovněž změnilo, k velkému prazu (-15°) se přidal ještě ostrý vítr a sněžení. Místy krkolomou stožou jsme podél "vzorně posypané" silnice na uzrálém sněhu dosáhli na Černé jezero. Po návratu na špičácké sedlo, trochu bojovným pře-traverzováním sjezdovek jsme vystoupili k nenádherně krásnému Čertovu jezeru, odkud po zarzlém ledosněhu rychlými sešusy po široké lesní silnici s

mnoha "lavory" jsme přistáli u začátku vleku na Špičák. Krátký výstupem zaplněnou "šarncstrání" pod špičáckým sedlem a pak podél moderního hotelu ROH jsme se dostali až k "Hofbankám". Část naší přejezdové skupiny si zde tvrdě vystála brávo na občerstvení, druhá, "vychytralá" část využila výsadku provozu lanovky mezi Hofbankami a vrcholem Pancíře (1214m) a občerstvila se bez fronty v hotelu na Pancíři. Neustále sněžilo a štiplavý mráz stále zkoušel naši odolnost.

Po opuštění terénních prostor chaty trvalo vždy 2-3 km než se vyrobilo teplo a přestaly mrznout prsty na rukou. Po spojení se skupinou, občerstvující se na Hofbankách, jsme sjeli těžkou sjezdem na měrován, novou sněhu z vrcholu Pancíře na překrásnou stou kouzelně zasněženými srky na Mostek a Frenet, odkud průřím sjezdem jsme se dostali na ideální brašánek pokryté pláň, které nás dovedly až k cíli našeho putování do obce Onen svět. Zde již opět čekal náš vyhrátý autobus.

Také i druhý den přejezdu hranicních hor se značnou trasou se plně vydařil; navíc byl vyleštěn v závěru přidělen krásného, nového sněku. V obou dnech jsme ujeli cca 60km pro nedostatek sněhu byl vynechán úsek Klenčí-Sádek-Carartice-České Kubice-Babylon-Zelenovské rybníky-Sv. Vavříneček-Donažlice. Přejezd vyžadoval dobrý fyzický fond a znalost jízdy terénu. Byl ztížen nedostatkem sněhu (první etapa) a velmi chladným, hravým počasím.

Lyžařské přejezdy, pořádané společně TJ Sparta, Bohemians a Kotvy ve spolupráci s MV ČSTV začínají mít svou tradici a pro jejich atraktivnost by měly být naši členy v budoucnu více využívány.

V zinném období 1987 jsou plánovány tyto akce:

- 1.) Přejezd Duryňského lesa NDR 9.-12.1.1987
- 2.) Zimní start turistů SSR
Novácká Bystrice
Přejezd Trábeče a Vtáčníku 22.-25.1.1987
- 3.) Přejezd Šumavy včetně Kletí 13.-15.2.1987

J.ří T ř e š ň á k

Zimní turistika na vodě.

Zimní turistika ve většině lidí vzbuzuje dojem zasněžené krajiny, křupajícího sněhu, jiskřícího slunce a lyžařských stop. To všechno je pravda, jenže letošní zájezd na řeku NDR k tomu nepřipojil ještě vodu a loď.

Když počasí udělalo v letošní dubnu kotrlec a z +20 najednou spadlo na -10 uvažovali jsme již o zrušení vodáckého zájezdu. Do NDR. Jenže nikdo se neodhlašoval a přece jen ve skrytu duše jsme doufali, že voda bude a počasí se třeba zlepší. Vánice za Slaným nás přesvědčovala o opak. Jenže u Chomatova už zase bylo slunečno a po sněhu ani náátky. Ovšem za hranicemi bylo sněhu habaděj, ale ku poživu i stále ještě dost vody.

Hned první řeka-Schwarzē Pockau- na kterou nastoupili bez rozdílu všichni, byla zrostřená. Žádné velké překážky, jen 2 strohy přes řeku, které jsme lehce přenesli přes sněhová pole. Krásné samouchy, visící z lávek a ze břehů, narzlé ledové větve, kourající se v ledové vodě - a vodáci na vodě. Donorodci nevěřili svými očima! Přece jen šplouchající voda obtížnosti WW II, společně s hrázen, určitě okolo -5° vytvářela ledový pás na březích a plavače každého jezdce a narzelo rádo (s ním i ruce). Po sedmi kilometrech jízdy na soutoku s Flöhou končíme - ojínění vodáci, jeden dokonce skončil s neobvolnou koupelí a narzěl.

Tady se rozhodujeme, co dál - vrátit se - nebo pokračovat? Hlas lidí je pro pokračování "zimní vodní turistiky", jen se ozývají hlasy, proč že se nejedí v lednu a v unoru? To je přece tepleji!! Ale na takové štouraly nesmí člověk dát. Tak se přesunujeme ke Karl-Marx-Stadtu. Zde dva potoky Würschnitz a Zwönitz se stékají a tvoří říčku Chemnitz, což je i starý název města, jímž protéká. Vybíráme se Zwönitz. Voda zde je, jen to klasifikujeme jako místní Botičnení nejčistší. Potok mírně proudí krajinou přes četné rozbité více či méně jezy. Po sedmi kilometrech se rozproutala silná sněhová vánice, obrovské vločky zaslepují oči, tak končíme těsně před soutokem potoků. Tentokrát se nikdo ani nekoukal. Samozřejmě jen navážen a převléknem se, tak zas vyleze slunce. Ale to už se rozhodujeme - hledáme něco k snědku a na přesnění. Za 10 marek se všichni přejedli a zkoušíme dojednat nocleh pod střechou na sportovním stadionu E. Thälmana. Ovšem nic není jednoduché a tak nás povolují jen postavit si venku stany v areálu. Někteří jedinci staví stany, dobrodruzi uléhají v "hotelu Panel".

To jsou zde uskladňené betonové skruže, kamž se vejde až 8 lidí. Uděláme z toho malé "iglu" a spí se nám docela dobře. Svěží se probouzíme do slunečného nrazivého rána. Přes noc a ráno je -10°. Ojíněné stany a spacáky, led v lodích - to není potěšující obraz pro druhý den. Odjíždíme na Zwickauer Mulde. Jako loni zde teče málo vody a navíc je ještě parárenská. Tak se rozhodujeme, že si to projedeme aspoň pěšky. Jen Jirků, že to musí jet, když už je tady! Tak jede. Samozřejmě bez špricky, kterou v tom fofru započel

Přece jen tento úsek z Böckau do Aue, stojí za prohlédnutí a stál by za sjetí za leňší vody. Asi ho by kl se v řed-šti objevují velké balvany a zvyšuje se srád, občas nějaké to šurle a obtížnost se stupňuje až na III. Nejlepší je úsek těsně před Aue, pod velký jezer továrny. Jenže je úplně suchý. Zde řeka protéká přes obrovské skální bloky, úzkou soutěskou, vysoké balvanité stupně a těžko čitelné průjezdy dávají tomuto asi 500 a dlužnému místu obtížnost WW V-VI. Jen kdyby to mělo vodu a byl červenec!

Nakonec jsme se ve městě všichni šťastně setkali, i s Jirkou, který chvíli bloudil městem s lodí. A odtud již neznět. Tentokrát nám nebylo nakloněno snad nic, ale přesto jsou většinou všichni spokojeni a těší se příští rok na leďnové a unorové zájezdy na vodu!

Vojta J a n ě a r

Znáte Slavonice ?

Městská památková rezervace v jihozápadním koutě Moravy, blízko rakouských hranic, ležící na staré stezce z Prahy do Vídně, dnes ale stranou rušných cest a obklopená zdravými lesy - to byl cíl sobotního zájezdu našich turistů dne 24.5.1986.

Pohodlný autokar vyjel v rozumnou ranní hodinu z Dvořákova nábřeží a o desáté vysypal svůj obsah na slunce prohřáté návsi obce Mutná. Naše cesta pak vedla loukami a lesy na Monterrat, což je konec a na něm barokní kostelík z r.1718, okouřovaný podle španělského kostela na Mont Serratu. Jeho štíhlá věž z dálky vykukuje z lesa, ale neustevny kolem něho jsou dobře zrakem ukryté.

Do Slavonic s námi dorazila také bouřka. I ochutnali jsme v místním stravovacím podniku co chutného připravil domácí kuchařka (že vaří dobře, bylo vidět i na servírkách), a pak jsme se v klidu mohli věnovat kráse renezančního stavitelství z přelomu 15. a 16. století; patricijským domům se štíty, atikou i cimbuřím, bohatým sgrafitům, podloubím a arkádám, gotickému kostelu, klenbám skliokovým i křížovým, městským branám, kašnám i čárám na kovárně. Na muzeu už nezbýl čas, čekala nás další cesta - do Starého města pod Lanštejnem. Kráčeli jsme dále.

Ošet krásnými lesy, zpočátku ještě za arholení, pak ale už jen lesy vonícími. Na jedné křižovatce cest jsme sice zaznamenali blízkost ruin středověké vsi Pfaffenschlag (přeloženo snad Flandáková osada, nebo Kněžcurův lán), ale opylen jsme ji minuli.

Zanedlouho nás z dolíku za loukou k nula věž kostela ve Starém městě. Gotická bazilika je sice dost zchátralá, ale v její fasádě pořád dobře drží koule Danišerových vojáků ze 30ti leté vojny. Nakonec se objevil i hrad Lanštejn, stále ještě v opravě, turistům uzavřený, ale přesto vyjako tenkrát Buquoy v r.1619 - jsme se probili přes drátěné zátarasy až na hlavní nádvoří. Tím jsme - kromě koupení v rybníce - splnili všechna dobrá předsevzetí a když

se přesně v 17.00 objevil Třešňák v doprovodu 2 lidí, byl dán povel: Nasedat-zaplátit-jedeme! Z těžkých mraků za Novou Bystřicí dostalo naše vozidlo pořádnou dávku vody, ale nám to už nevadilo. Spokojeni byli všichni - ač věku rozdílného - od 2 do 82 let - a všichni se těšili na další, už podzimní zájezd.

Děda H a v e l k a

Na řeku dvakrát rekreačně....

Dva víkendy koncem června 1986 byly tradičně určeny pro rekreační turistiku. Otava ze Sušice a Vltava z Lenory. Oba zájezdy měly mnoho společného - dobrou voň, pěkné počasí, partu i stejného vedoucího, na obou se jel vždy 2x stejný úsek řeky, Otava z Anína do Horních Ždovic, Vltava z Lenory do Nové Pece. V jednom se ale přec jen lišily, ten druhý byl jaksi volnější, méně usměrcovaný, byl čas i na větší výlet. Proč? Z krahů jsme odjížděli už v pátek odpoledne, před setměním stály stany už na tábořišti u Soumarského mostu, večer zaplával táboráček. Ví se, že už po několik let žehrali účastníci "Lenory" proč se nevyjíždí v pátek, že je škoda sobotního odpoledne ztráveného cestou; vždyť jezdíme nejen pro kilometry, ale také - a to hlavně - pro krásu přírody na čistém vzduchu. Snad na tohle jednou přijdou i ti, kteří tentokrát zase rentali opačně, proč se jede už v pátek, když ten zisk 2 hodin v sobotu nestojí za to, co by se ještě dalo doma udělat, v teple povečeřet, na televizi zírat....

Asi už nepamätujeme, jak jsme bývali vděční za každou minutu navíc ztrávenou u řeky, jak jsme s touhou po řece pospíchali v sobotu po práci do loděnice, na korbu nákladáku nahodili dřevěný krakorec, pod loď uložili bagáž, které nahradila sedáčky a zběsílou rychlostí 40 km/h za tmy

dorazili k vytouženému cíli. Večer chvíli u ohně, na túru po řece byla celá neděle. Málo- nebo moc?

Otava měla letos vodu dobrou, kalnější než dešti, ale za to sjízdnou z Rejčtejna a snad i výše. Pár koupelí je vždy pravidlen, které ani tentokrát nebylo porušeno. Dvě, či tři srážky deště pročistily vzduch a tábořiště v Sušici nám nabídlo svou náruč. Sice vlídnou z večera, ale ta ranní zvuková kulisa trojúhelníku: nádraží - železniční most - vila - ta tam fungovala i v neděli. Desnat jsme to mohli až večer v autobuse. Nedělní obloha byla šmolková, na dobrovolné kouání ale nikdo moc chuti neměl.

O týden později na Vltavě se oba dva dny moc vydařily; vody sice ubylo, z Horní Vltavice by to asi ovšem nešlo, ale od rechlí už bylo vody dost. Sounarské tábořiště bylo zaplněno aládeží ze začínajících prázdnin, řečiště místy nebezpečně neuhle návajícími bádly. Rákosí ohleduplně tlumilo povely konvojvodů. Ale byly tam i vyhřáté písčiny, průhledné tůně k osvěžení a čilý větřík, foukající do zad. Dva večery s táboráken, kytarou a Fyxínovou harmonikou, neopakovatelné kromářské písničky - když dům hoří a dědeček se češe.... se nesly chladnou nocí. Zkrátka - tentiletě víkend nám přinesl mnohem delší

- Tak co, vyjedeme nařesrok na Vltavu zase už v pátek?
Já jsem pro ....

otec H a v e l k a

Panětníci vzpomínají na Valšovky
aneb schůze starců po 40ti letech.

Letos na podzim bude tomu právě 40 let ode dne, kdy přešel objekt Valšovek do vlastnictví naší jednoty (t.j. tehdejšího Klubu vodních turistů).

Aby se toto výročí důstojně oslavilo a aby se po tolika letech setkali znovu ti, kteří pro Valšovky něco znamenali, byl pro panětníky uspořádán ve dnech 24. a 25. května t.r. autobusový zájezd s pobytom na Valšovkách.

Jednalo se hlavně o ty nejstarší, kteří byli zde na Valšovkách hned od začátku a opravdu něco namatují.

Další, kteří začali jezdit na Valšovky později, namatují už sníše doby, kdy byly Valšovky postupně široce renovovány a rozšiřovány.

Tak tedy o vlastní setkání: pro dopravu účastníků byl vypraven autobus z Prahy do Velké Úpy a zt. Cestu z Velké Úpy na Valšovky absolvovali téměř všichni účastníci něšky, pouze někteří z těch nejstarších, kterým dnes působí chození velké potíže, byli dopraveni na Valšovky osobními auty.

A tak jsme se mohli všichni opět setkat s Jardu Jaroušem, Mirken Pražáken, známými po dlouhá léta jako výborní organizátoři zájezdů na lyže i na vodu. Na tomto srazu nám svým vystoupením navodili správnou atmosféru někdejších večerů na Valšovkách, a táboráků na Sejcích.

Z těch nejstarších tam byli ku př. ing Vratislav Teklý, který před 40ti lety koupil Valšovky zprostředkoval a Boža Huňáček, který chatu přebíral. Dále tam byla stále aktivní Vikina Kodatová, jejíž zesnulý manžel Honza tolik znamenal pro Valšovky a jiní. Škoda, že ze zdravotních důvodů nemohl už letos přijet Běda Šenk, dnes patrně nejstarší žijící člen naší jednoty, který byl v padesátých letech náš nezapomenutelný lyžařský instruktor. Velmi nám též chyběl jeden ze zakládajících členů Valšovek, Ivo Vacek, který zemřel na sklonku minulého roku.

Mohl bych se zaítnit i o dalších, ale to už by vyžadovalo dlouhé povídání. Účelem setkání nebylo snad jen vzpomínat na uplynulé doby, ale ukázat, jak celý objekt Valšovek vypadá nyní - po 40 letech.

Aby chata mohla sloužit svému účelu, t. j. rekreaci a lyžařskému vyžití členů TJ Kotva bylo a ještě stále bude třeba mnoho údržbové práce, kterou je možno vykonávat převážně v letních měsících. Nebudu zde vypočítávat co všechno se za tu dobu udělalo, ale všichni zúčastnění se mohli přesvědčit, že se toho vykonalo opravdu mnoho, že chata je v nersrovnatelně lepší stavu než před 40ti lety a že dobře slouží a doufejme, že bude ještě dlouho sloužit svému účelu.

Tak tedy za 10 let, kdy bude Valšovkán 50 let, opět na shledanou. Všichni bychom si přáli, aby ta příští schůzka byla právě tak pešlivě a dobře připravena jako ta letošní.

Napsal:

Míša Š e j n o s t

Výsledky klubového závodu
konaného dne 27.9.1986

Kategorie C2 - six:

1. Stříbrný - Kuklíková	12. Pešata-pešatová
2. Cufourek - Lopatková	13. Kotejk - Vančurová
3. Machek - Machková	14. Morávek - Morávková
4. Arnold J. - Arnoldová	15. Kalina - Pucková
5. Kuchař - Kuchařová	16. Pekárek - Pekárková
6. Marvan - Zedražilová	17. Beloviš - Belovičová
7. Eckhardt - Eckhardtová	18. Bakštejn - Dubnová
8. Ullmann - Ullmannová	19. Vaněček - Brožková
9. Kodejš - Holingerová	20. Černák - Černáková
10. Nedbalová - Žáček	21. Král - Králová
11. Donát - Donátová	22. Martan - Martanová

Kategorie C2 - muži:

1. Zajíček - Brázdil	12. Novák V. - Prachovský
2. Škranc J. - Škranc J.	13. Michal K. - Michal T.
3. Šnejkal K. - Šnejkal M.	14. Toul R. - Toul J.
4. Haláček - Sova	15. Křáňer - Kuča
5. Berka - Otta	16. Wenig - Wenig
6. Arnold T. - Beneš	17. Rakušan F. - Rakušan Z.
7. Lášek E. - Lášek Z.	18. Příbyl - Donát
8. Bertl - Malický	19. Píšek - Johanovský
9. Mertl - Ostrý	20. Racek V. - Racek J.
10. Heyrovský L. - Heyrovský R.	21. Lukeš - Pešata Pavel
11. Stočes - Vaněk	22. Švagrovský J. - Švagrovský R.

Kategorie K1 - žáci:

Jíreš Jan

Kategorie K1 - žákyně:

Jírešová Veronika

Kategorie: Pravnice:

1. Petr Flášil

Jan Fornáček
 Marek Třešňák
 Marta Vodičková
 Pavel Mach
 Pavel Eisner
 Tomáš Oeve

2. Mirek Folprecht

Zorka Pílná
 Radek Flášil
 Martin Brada
 Kamilka Jindrová
 Jan Eisner
 Dana Habásková

3. Irena Lálová

Alena Vodičková
 Sárka Pílná
 Rostislav Loužecký
 Pavel Guryča
 Jiří Brada
 Martin Weinhold

Kategorie: Kl - ženy

1. Krupková K.

6. Křížová Květa

2. Havelková Jana

7. Škrancová Vlad.

3. Benešová Jar.

8. Havelková Eva

4. Kahounová Jana

9. Hejhalová Svat.

5. Machoninová Anna

Kategorie: Kl muži

1. Jíreš Al.

8. Havelka J.

2. Třešňák J.

9. Pačka F.

3. Vanberský r.

10. Mašek T.

4. Krupka M.

11. Pícha Z.

5. Muk J.

12. Doubner F.

6. Lichtág r.

13. Šejnost D.

7. Kalva Z.

14. Nevotný Z.

Kategorie: K1 - dorostenky

1. Altmannová Don.
2. Hargatová L.
3. Mošnová R.

Kategorie: C2 - ženy:

1. Brázdilová - Rudišová
2. Otáhalová - Martínková
3. Srbová - Šulcová

Kategorie : C1- muži

1. Klímaškin Pavel
2. Pejcha Jan
3. Psohlavec Petr
4. Junek Anton
5. Fryš Zdeněk
6. Zima Václav
7. Kocanda Miroslav
8. Socher Ivan
9. Palan Přemysl
10. Baxa Václav
11. Votava Fixín
12. Neckář Petr

ooo0ooo